

1. Život je pro mne obnošená vesta,
vše co se dalo, dávno už jsem prožil,
teď už mi zbývá jenom jedna cesta:
vstříknu si trochu jedu do žil.
Pár kapek u trejchu jsem požil
a zítra zas si pro změnu, v případě,
že bych ještě ožil, kulí hlavu proženu.
To jsem si říkal, když mi bylo dvacet,
když nevěděl jsem kudy dál,
až dobrý přítel vrazil mi pár facek
a pak se tomu se mnou smál.
2. Dva roky na to - to jsem se zas věšel
pro tu, co měla oči jako mandle,
co měla pro mě, když jsem se s ní sešel,
polibky s chutí cukrkandle.
Pro ni jsem došel k rozhodnutí, že život pes je,
buď jak buď, a nikdo, že mě nedonutí, abych ho žil,
když nemám chuť.
Tu opět přítel objevil se náhle,
nadávky jeho vyřklé z plných plic
to byly kapky do mé duše zprahlé,
a z té mé smrti nebylo zas nic.
3. Až jednou: Lehl jsem si na koleje,
neb jsem měl v duši zas nějaký zmatek,
ležel jsem dlouho, vlak však stále nejel
a pražce tlačily mě do lopatek.
Dobytčí vlak do městských jatek
měl ukončit mé trápení, byl všední den
a přece svátek, dobytčí vlak měl zpoždění.
Čekal jsem zdali přítel se mi zjeví,
aby mě vyrval smrti ze klína,
nejde a nejde, asi o tom neví,
tak jsem se zved a šel jsem do kina.
4. "Život je pro mne obnošená vesta,
na jeho nudu právem stěžuju si,"
to říká sotva jeden člověk ze sta
a ostatní se divit musí.
A proto kdo si neví rady,
ten ať se smíří s osudem,
my dokaváde budem tady, nikdy říkat
nebudem:
"Život je pro mě obnošená vesta,
šedá a nudná, jak to račte znát,"
to říká sotva jeden člověk ze sta
a ostatní se musí smát.